

k zvláštnímu návrhu vymáhajícího věřitele. Příslušným, povolití uschování, jest soud exekuci povolující, je-li zároveň soudem exekučním, jinak jen do doby, dokud dožádání o výkon exekuce u jiného soudu (exekučního) nebylo vypraveno. Po té jest příslušným jen soud exekuční. V tomto případě povolil obchodní soud v Praze jako soud exekuci povolující usnesením ze dne 3. dubna 1928 kromě zájmu také uschování zabavených věcí, avšak usnesením ze 17. dubna 1928 doplnil, správně opravil původní usnesení v ten rozum, že se povoluje exekuce jen zabavením svršků, nikoli také uschováním, o čemž byl zpraven soud exekuční. Vymáhající věřitelka na to zvláštním návrhem po výkonu zájmu zažádala o povolení uschování zabavených svršků přímo u soudu exekučního, tedy u soudu toho času k povolení uschování jediné příslušného. Povolil-li tedy tento soud uschování, jest rekurs ve smyslu § 289 ex. ř. vyloučen a právem jej rekursní soud jako nepřípustný odmítl (§§ 523 c. ř. s. a 78 ex. ř.), nepustiv se do řešení otázky, zda návrhu na povolení uschování bylo vyhověno právem a zda měla býti aspoň vymáhající věřitelce uložena jistota.

### Čís. 8391.

**Bylo-li udělení stavebního povolení obcí v Čechách učiněno závislým na bezplatném odstoupení částí pozemku ke zřízení veřejné cesty, nemůže se obec domáhati splnění tohoto závazku pořadem práva, třebaže pozemek napotom přešel na jiného.**

(Rozh. ze dne 19. října 1928, Rv I 2017/27.)

Žalobě městské obce J. v Čechách proti žalované, by byla uznána povinnou podepsati prohlášení, jímž svoluje, by bylo provedeno rozdělení parcely, by část parcely byla bez závad odepsána a připsána do veřejného statku, procesní soud první stolice vyhověl, odvolací soud žalobu zamítl.

Nejvyšší soud zrušil rozsudky obou nižších soudů i s předchozím řízením a odmítl žalobu pro nepřípustnost pořadu práva.

### Důvody:

Předem jest se obíratí otázkou, zda jde o nárok veřejnoprávní či soukromoprávní. Nesporno jest, že žalovaná jest knihovní vlastnicí nemovitosti zapsané ve vložce čís. 2246 pozemkové knihy na základě příklepu ze dne 26. června 1917. K této nemovitosti patří pozemková parcela čís. kat. 515/5. Žalobkyně tvrdí, že dřívější vlastník František Š. proti němuž bylo provedeno dražební řízení, chtěl v roce 1896 stavěti dům na sousední parcele čís. kat. 515/6, že udělení stavebního povolení bylo učiněno závislým na bezplatném odstoupení sporného dílce parcely čís. kat. 515/5, že proto František Š. věnoval žalující obci tento

dílec bezplatně a že obec jej převzala do vlastnictví. V dalším žalující obce udává, že žalovaná udělením příklepu nabyla jen těch práv, která dříve příslušela Františku Š-ovi, a že proto vlastnictví k onomu dílci nemohla nabýti; při tom výslovně poukazuje k předpisu § 442 obč. zák. Podle § 28 čís. 9 obecního zřízení pro Čechy patří k samostatné působnosti obcí konati policii ve příčině staveb, bdíti nad dodržováním stavebního řádu a udělovati policejní povolení ke stavbám. Pokud tedy obec udílí stavební povolení, ať bezpodmínečně, ať s výhradou odpovídající předpisu § 22 stavebního řádu ze dne 8. ledna 1889, čís. 5 z. zák. pro Čechy, jde o veřejnoprávní poměry a na straně stavebníka, který se k rozšíření obecních silnic zavazuje odstoupiti dílec pozemku, o závazek veřejnoprávní. Přes to se však žalující obec nedomáhá cestou správní toho, by její veřejnoprávní nároky byly uskutečněny a by odpor žalované strany byl příslušnými správními orgány zlomen, nýbrž, hledíc opřítí žalobní nárok o předpisy občanského zákona, vznáší svůj nárok na řádný soud. Ale již ze žaloby vyplývá, že žalobkyně odvozuje původní svůj nárok vzniklý jí proti Františku Š-ovi jen z předpisu § 22 stav. zák., tudíž z důvodu veřejnoprávního. Při ústním líčení dne 15. prosince 1926 prohlásila výslovně, že jí šlo jediné o to, by pozemek byl postoupen k účelu silničnímu, t. j. k účelu veřejnoprávnímu. Vznikl proto žalující obci co do sporného pozemku jediné nárok veřejnoprávní. Nárok ten nestal se napotom soukromoprávním, nanejmé tím, že žalující obec podle svého tvrzení převzala pozemek ten zároveň s dopisem ze dne 1. července 1896 do vlastnictví, aniž záleží na tom, co bylo žalované jako vydražitelce sděleno soudcem před dražbou. Naproti tomu doznává žalobkyně v dovolání, že jde o veřejnoprávní nárok, vzniklý při udělení stavebního povolení, ovšem neodůvodnila další svůj názor, že nárok ten jest uplatniti soudně. Oba pojmy vylučují se navzájem, neboť soudy mohou rozhodnouti rozsudkem jen o nároku soukromoprávním a tím není sporný nárok a nestal se jím ani později. Jde proto o zmatečnost podle § 477 čís. 6 c. ř. s. a bylo dovolání vyříditi podle §§ 513 a 478 první odstavec c. ř. s.

### Čís. 8392.

**I promlčenou pohledávku lze postoupiti.**

**Nárok příkazce proti zasílateli na vydání odškodného, jež zasílatel obdržel od pojišťovny, promlčuje se ve třiceti letech. Zasílatel jest jen tehdy oprávněn zadržeti odškodné a použití ho k zaplacení vlastních útrat, oznámil-li a vyúčtoval-li útraty příkazci.**

(Rozh. ze dne 19. října 1928, Rv I 222/28.)

Žalobce koupil od firmy B. zboží, jehož dopravu provedla žalovaná zasílatelská firma. Žalovaná firma pojistila na příkazcův účel zboží proti poškození za dopravy a, když bylo zboží poškozeno, byla jí vyplacena